

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνα δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι φράγκα γαλλικά 60,
ἕξαμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίαι δολλάρια 4, ἕξαμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐαυθίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδου Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ος

Ἀθήναι 13 Μαΐου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 24

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Αὐτὸ τοῦ ἔδωσε θάρρος. Ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος, ἡ Σούζη καὶ ὁ πατέρας
τῆς τὸν παρατηροῦσαν ἐξεταστικά, καὶ
ἀντίθετα ἀπ' ὅ, τι περιμένα, ἀνακάλυ-
ψαν ὅτι ἡ φυσιογνωμία του φαινόταν
πιδ ἀγαθὴ καὶ πιδ ἔξυπνη ἀπ' ὅ, τι
τοὺς εἶχε φανεὶ στὴν ἀρχή.

Δίχως ἄλλο, ὁ μικρὸς μούτσος δὲν
ἦταν δυνατὸ νὰ τοὺς φανῆ ὁμορφος
μὲ τὸ ἀπλυτὸ πρόσωπό του, τὰ χτέ-
νιατα καὶ μπερδεμένα μαλλιά του,
καὶ τὰ κουρέλια που φοροῦσε μολα-
ταῦτα τὰ χαρακτηριστικά
του, τώρα ποὺ ἦσαν ἤρε-
μα, φαίνονταν ἀρκετὰ κα-
νονικά. Τὸ κάπως μεγά-
λο στόμα του ἀφῆνε νὰ
φαίνεται μιὰ διπλὴ σειρὰ
ἀπὸ κατάλευκα δόντια, ἡ
μύτη του ἦταν μακριὰ
καὶ λεπτή, τὸ μέτωπό του
ἀρκετὰ ψηλὸ, παρ' ὅλο
ποὺ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ
ἰδῇ κανεὶς κάτω ἀπὸ τὶς
τοσφες τῶν μαλλίων ποὺ
τὸ σκέπαζαν, τέλος τὰ
μάτια του, ἐξαιρετικὰ με-
γάλα καὶ βαθιά, ἔδειχναν
πραγματικὴ ἔξυπνάδα, καὶ
τὴ στιγμὴ μάλιστα ἐκεί-
νη, εἶχαν πάρει μιὰ
πραγματικὰ γλυκεῖα καὶ
ἤρεμη ἔκφραση.

Ὁ πατέρας τῆς Σού-
ζης αἰστάνθηκε μεγάλη
ἐκπλήξη.

Ἄπλωσε τὸ χέρι του
καὶ τράβηξε τὸ παιδί κον-
τά του.

— Πῶς σε λένε; τὸν
ρώτησε.

Μὲ βαθεῖα καὶ σοβαρὴ
φωνή, ὁ μικρὸς ἀπάντησε:

— Γιάννη.
Ὁ ἐπιβάτης χαμογέλασε.
— Γιάννη, ναι, τὸ ξέρω, ἀλλὰ τὸ
ἄλλο σου ὄνομα;
— Δὲν ξέρω.
— Πῶς δὲν ξέρεις; Δὲν γνωρίζεις
τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σου καὶ τῆς μη-
τέρας σου;
— Ὅχι, ἔκανε ἀπλά ὁ μικρὸς μού-
τσος.
— Ὡστε, εἶπε μὲ κάποια ἐκπλη-
ξη ὁ πατέρας τῆς Σούζης, ἔλος ὁ
κόσμος ἐδῶ-πέρα δὲν σε ξέρει, δὲν

σε φωνάζει παρὰ μονάχα Γιάννη;
— Ὅχι δά, εἶπε τὸ παιδί. Μὲ φω-
νάζουν καὶ «Εἰρηνικό».

— Εἰρηνικό; ἐπανέλαβε ἡ Σούζη.
Καὶ γιατί;

— Δὲν ξέρω. Γιὰ νὰ μὲ κορσιδέ-
ψου, βέβαια.

— Εἶναι λοιπὸν παρατσούκλι;
— Ἔτσι φαίνεται.

— Δὲν τὸν λένε λοιπὸν {Εἰρηνικό
τὸν καπετάνιο τῆς μπρατσέρας;

— Ὁ, ὄχι, ἀπάντησε ὁ Γιάννης.
Αὐτὸν τὸν λένε Μαθιὸ Μπριγιόν.

— Ὡστε λοιπὸν, ρώτησε τὸ κορι-
τσάκι, ὁ καπετάνιος δὲν εἶναι ὁ πα-
τέρας σου;

Μὲ τὴν ἐρώτηση αὐτὴ τὰ ἡμερα
μάτια τοῦ μικροῦ μούτσου
ἄλλαξαν ἔκφραση καὶ ἔγι-
ναν ἀγρία. Ἐστριψε καὶ
κοίταξε πίσω καὶ μὲ σφι-
γμένα δόντια εἶπε:

— Ὅχι, ὄχι, ὁ καπε-
τάν-Μαθιὸς δὲν εἶναι πα-
τέρας μου.

Καὶ καθὼς ἡ μικρὴ τὸν
ρώτησε ἀν' ἦταν τουλά-
χιστο συγγενὴς του, ἀ-
πάντησε:

— Ναι, εἶναι μπάρ-
μπας μου.

— Καὶ οἱ γονεῖς σου;
ρώτησε ὁ ἐπιβάτης. Ὁ
πατέρας σου; Ἡ μάνα
σου;

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ θά-
λεγε πῶς ξένισε τὸ παιδί,
ποὺ ἔμεινε σιωπηλὸ καὶ
φάνηκε νὰ ψάχνῃ στὴ
μνήμη του, σὰν νὰ γύ-
ρῃ νὰ βρῇ καμμιά μα-
κρινὴ ἀνάμνηση.

Ἐπιτέλους ὑστερα ἀπὸ
λίγα λεπτά, εἶπε:

— Δὲν ξέρω.

— Δὲν τοὺς γνώρισες
λοιπὸν ποτέ σου; ρώτησε
ἡ Σούζη.

«Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράση του μὰ ἡ ἄστραπή ποὺ πέρασε
ἀπὸ τὰ μάτια του...» (Σελ. 278, στ. α΄.)

Και πάλι ο μικρός φάνηκε να σκέπτεται λίγα λεπτά κι' ύστερα έκανε μ' απογόρευση :

— Ποτέ. Δεν θυμάμαι κανέναν άλλον από τον μπάρμπα μου τον Μαθιό.

— Κακόμοιρο όρφανό, ψιθύρισε συμπονετικά ο επιβάτης, κι' ύστερα πρόσθεσε: Λοιπόν είναι θεός σου ο Μαθιός Μπρινιόν; Και αυτός σε μεγάλωσε;

Ο Γιάννης έγνεψε και με το κεφάλι του.

— Και, είπε ή Σούζη, δεν τον αγαπάς;

— Όχι, όχι, καθόλου;

Αυτά τα τρία λόγια είπώθηκαν από το μικρό μούτσο με τα δόντια σφιγμένα και με φανερό έκφραση μίσους.

— Ποτόσα αυτός σε ενάστησε, είπε μαλακά ή μικρούλα. Θα έπρεπε λοιπόν να τον αγαπάς. Ίσως να μην είσαι πάντα καλός μαζί του. Αν ήσουν όμως φρόνιμος, υπάκουος, άφοσιωμένος, μπορεί κι' αυτός να φερνόταν καλύτερα μαζί σου. Το δοκίμασες ποτέ;

Ο Γιάννης απάντησε απότομα:

— Δεν μ' αγαπάει!

— Πού τό ξέρεις;

— Είμαι σίγουρος. Έπειτα, πρόσθεσε με βαθεία φωνή, ούτε κι' εγώ δεν τον αγαπάω.

— Γιατί; έκανε ο πατέρας της Σούζης. Είναι λοιπόν τόσο κακός μαζί σου;

— Κακός; ψιθύρισε ο μικρός μούτσος. Ώ ναι, κύριε, είναι πολύ κακός μαζί μου, μάλιστα όταν έχει μεθύσει, κι' αυτό το παθαίνει σχεδόν κάθε βράδυ. Αλλά δε θα μεγαλώσω κι' εγώ; Και τότε...

Δεν αποτέλειωσε τη φράση του, μα ή άστραπη που πέρασε από τα μάτια του και ή έκφραση που πήρε το πρόσωπό του, έδωσαν στους επιβάτες να καταλάβουν αρκετά τί είχε να περιμένει ο καπετάν-Μαθιός από το παιδί αυτό, όταν θα μεγάλωνε και θα γινόταν άνδρας.

Τρομαγμένη κάπως από τα λόγια αυτά, ή Σούζη έμεινε γιά λίγες στιγμές σιωπηλή, κι' ύστερα είπε:

— Βοτώ, αλλά πρέπει να ξέρεις ότι κάνοντας έτσι και γυρεύοντας αργότερα να εκδικηθείς, θα γίνεις κι' εσύ κακός σαν κι' εκείνον.

Η πρώτη σκέψη του Γιάννη ήταν ναπαντήση απότομα ότι λίγο τον έμελε αν θα γινόταν κακός, φτάνει να ξεθόμωνε για όσα είχε τραθήξει μα τα μάτια του αντίκρυσαν το χλωμό

και θλιμμένο πρόσωπο της μικρης ξένης. Έσκυψε το κεφάλι κι' έμεινε άμίλητος.

— Γιατί θέλεις να είσαι κακός, συνέχεια ο επιβάτης. Είμαι βέβαιος εγώ, πως αν του έκανες πάντα το θέλημα του, θα σου φερνόταν καλύτερα. Όρίστε, μάς είπε ότι δε θέλεις να πηγαίνεις στο σχολείο.

Ο Γιάννης χαμογέλασε θλιβερά.

— Στο σχολείο; είπε. Μα δε μ' έστειλε ποτέ του. Αν πήγαινα, θα είχα φίλους, θα είχα συντρόφους, ενώ τώρα είμαι πάντα μονάχος μου, δεν έχω κανένα.

Η απάντηση αυτή έκανε εντό-

«Ορθιος με το σκούφο στο χέρι, ο καπετάν-Μαθιός περιμένε τους επιβάτες.» (Σελ. 278, στ. γ')

πωση στον επιβάτη. Λοιπόν ο καπετάνιος είχε πει ψέμματα, όταν διαβεβαίωνε ότι ο Γιάννης δεν ήθελε να πάη στο σχολείο;

— Ο θεός σου κάνει άσχημα να μη σε στέλνει στο σχολείο, είπε, και αν σε στέλνει, κάνεις πολύ άσχημα εσύ να μην πηγαίνεις. Βλέπεις, παιδί μου, έχει μονάχα θα μπορούσες να γίνεις άνθρωπος. Δίχως άλλο θα γίνεις καλύτερος, γιατί θα μάθης πολλά πράγματα που θα μορφώσουν το μυαλό σου και την καρδιά σου, και έτσι θα αισθάνεσαι λιγώτερο μονάχο τον εαυτό σου.

Στα λόγια αυτά ο Γιάννης έσκυψε το κεφάλι του και έμεινε λίγα λεπτά άμίλητος.

Όταν το ξανασήκωσε ήταν χλωμός. — Λοιπόν, είπε με σφιγμένα δόντια, αυτό που ξέρω καλά είναι ότι θα είμαι πάντα κακός, κι' όσο θα μεγαλώνω, τόσο πιο κακός θα γίνωμαι, γιατί όσο θα ζω μαζί με τον μπάρμπα-Μαθιό, δεν θα μπορέσω ποτέ να πάω στο σχολείο.

Το πρόσωπό του, πήρε πάλι την κακή του έκφραση και οι γραθιές του σφίχτηκαν άπειλητικά.

— Βρε Βίρνηγκι! Έ, Γιάννη! φώναξε εκείνη τη στιγμή ένας ναύτης, που γυρίζοντας το κεφάλι του αντίκρυσε το μούτσο. Κύλα κατά δω, έχουμε δουλειά.

Το παιδί άφησε τα χέρια του να πέσουν.

Γιά μια στιγμή έμεινε άκίνητος ώσάν να περίμενε να τον μιλήσουν και πάλι το κοριτσάκι ή ο πατέρας του. Μα ούτε ο επιβάτης ούτε ή κόρη του είπαν λέξη. Είδη μονάχα χοντρά δάκρυα να κυλούν στα μάτια της Σούζης, κι' αυτό το έκανε πολύ κακό.

Καθώς λοιπόν εκείνοι εξακολουθούσαν να σιωπούν, άπομακρύνθηκε με σκυφτό το κεφάλι, και τόσο άφηρημένος ώστε δεν άκουσε το ναύτη που τον ξαναφώναξε κι' έφαγε πάλι την κατσάδα του από τον καπετάν-Μαθιό.

Ήταν όμως σε τέτοιο σημείο έπηρασμένος από τα τελευταία λόγια του επιβάτη, ώστε για πρώτη φορά ίσως από τότε που θυμόταν τον εαυτό του, άφησε το θείο του να τον δείρη δίχως να βγάλη μια φωνή και χωρίς καν να δοκιμάση νάντισταθή.

Μονάχα, λίγη ώρα, αργότερα, όταν τέλειωσε την δουλειά του, πήγε και στάθηκε στο κατάστρωμα, κοντά στη σκάλα, με την ελπίδα να ιδή και πάλι για τελευταία φορά τον επιβάτη και το κοριτσάκι τη στιγμή που θαποδιβάζονταν.

Η μπρατσέρα είχε τώρα αλλάξει κατεύθυνση και διευθυνόταν προς τη στεριά.

Σ' όλο το διάστημα αυτό ή Σούζη κι' ο πατέρας της δεν κουνήθηκαν από τη θέση τους. Και έμειναν καθισμένοι εκεί, ως τη στιγμή που ή Χελιδόνα έπλευρίσε στο μώλο κι' έρριξε άγκυρα. Άμέσως στήθηκε και ή σανίδα που θα χρησιμοποιε για πέρασμα.

Ορθιος, με το σκούφο του στο χέρι, ο καπετάν-Μαθιός περίμενε τους επιβάτες του στην αποβάθρα, ενώ οι ναύτες κατέβαζαν τα πανιά.

Ο πατέρας της Σούζης τον ρώ-

Ο ΔΙΣΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.

Η Λούση έγινε καλά. Ξανάχτισαν και το καμένο κίοσκι, το βάφτισαν «Λούση», κι' αποφάσισαν να το εγκαινιάσουν με μια μεγάλη γιορτή.

Καθένας έχει το δικαίωμα να προτείνη μια ιδέα κι' ή μαμμά του Γεώργου θαποφασίση. Η Λούση προτείνει μια κινηματογραφική παράσταση—δεκτή. Ο Γεώργος φωταψιές και πυροτεχνήματα—άπορρίπτεται μην έχουμε πάλι τα ίδια... Ο Πετράκης μια κρωτότυπη διακόσμηση του κίοσκου με λουλούδια, μομοκόνια και φρούτα, για να παίρνη κανένας μόνος του, τι του άρρέσει—δεκτή. Ο Τοτός σκοποβολή με ψεύτικο του φεκάκι—δεκτή. Ο Γεώργος, πάλι, λαχείο—δεκτή. Ο θεός Κωστής χορό με κουγιόν—δεκτή. Κι' οι ιδέες παίρνουν τέλος. Δεν χρειάζεται τίποτ' άλλο.

Ο Πετράκης κι' ο Γεώργος στέλνουν στην πόλη ένα προσκλητήριο γραμμένο έτσι:

Ί δεσπινής Παβλίνα κ' ή γονίς τις παρακαλούντε να παραβρεθούν στί μεγάλη γιορτή του κίοσκ' ιού. Ο μπαμπάς κ' ή μαμμά του Γεώργου θα χαρούν πωλείν τούς ίδουν καθώς κ' Λούσι κ' ής Πετράκις, Γεώργος.

— Υ. Γ. Θάδεια σκεδάσου με πωλεί.

Μ' όλες τις φοβερές του άνορθογραφίς, το γραμματάκι αυτό έγινε δεκτό με μεγάλη χαρά. Άμέσως ο μπαμπάς κι' ή μαμμά του Πετράκη αποφάσισαν να πάνε στο χωριό με την Παυλίνα, γιατί πολύ είχαν επιθυμήσει το λιχουδάκι τους. Κι' έγραψαν στή γιαγιά να τους έτοιμάση κάμαρα.

— Θα με γνωρίση, μαμμά, ο Πετράκης; ρωτά ή Παυλίνα.

— Και γιατί δε θα σε γνωρίση; Σά νάχατε, βλέπεις, να ιδωθήτε χρόνια.

— Μα θα μ' αγαπά ήμένα, τώρα που έχει τη Λούση;

— Τι λές εκεί! Έσένα να μην αγαπά, την αδερφούλα του;

— Κι' αν κάμω λάθος, μαμμά, και φιλήσω αντί για τον Πετράκη, κανέν' άλλο άγορί;

— Έτσι' όλο το ταξίδι.

— Νά τος! νά τος! φωνάζει ή Παυλίνα καθώς φτάνει το τραίνο στο σταθμό.

Και πηδά εθδής, για να φιλήση πρώτη τον αδερφούλη της. Ο μπαμπάς τον σηκώνει ύστερα στην άγκαλιά του και τον παρουσιάζει στή μαμμά να τον φιλήση.

— Ίδές πως μεγάλωσε ο Πετράκης μας! της λέει.

— Ελαίτω νάβαλε και μυαλό, λέει ή μαμμά.

Ο Λιχουδάκης όμως σιωπάει, γιατί ξέρει καλά πως δεν φρονίμωψε άκόμα δλωσδιόλου...

Ο καπετάνιος της «Χελιδόνας» πήρε με βία το χαρτάκι και προσπαθώντας με κόπο να κρύψη την περιέργειά του, διάβασε: **Ίάκωβος ντε Φουρβιέ, κλοίαρχος Π. Ν. εν άποστρατία, έπαυλις «Γαλήνη», εις «Ε».**

Ο καπετάν-Μαθιός έβγαλε το καπέλλο του ίσαμε κάτω.

— Κυβερνήτα μου, είπε, θα είμαι πάντοτε στή διάθεσή σας όποτε σας κάνει εύχαρίστηση να χρησιμοποιήσετε πάλι το καράβι μου.

(Ακολουθεί)

Ο ΠΑΠΗΟΥΣ

Τά γέροντα μάτια μου κριν να τα κλείσω, Σάς θέλω τριγύρω μου να σάς μιλήσω. Μικρά μου εγγονάκια, παιδιά τών παιδιών μου. Χαρά και καμάρι και φως τών ματιών μου!.. Έλάτε σέδ πλαί μου, καθήστε κοντά μου. Έσείς στο προσκέφαλο και σείς στα γόνατά μου. Μέσ' σ' όμορφο δειλι που πάει για νά δώση. Και μέσ' στή γαλήνη που άλλωνος στή Φύση, Άδωα σαν τ' άρνάκια, λυκά σαν τα κρινα. Στο γέρο Χειμώνα του ήλιου άχτίνα, Σάν τ' άπειρα λουλούδια του κήπου [ν' άνθειτε Διπλό να εύωδιάζειτε, σφιχτά να ένω- [θήκε, Μαζί να σκορπάτε της Νσιότης τά [μύρα, Μαζί και στο δρόμο που χάραξε ή [Μαίρα! Μαζί να λαλείτε γλυκά σαν τ' άηδό- [νικ, Μεγάλο καλό στή ζωή μας ή υμόνοια. Χαρά κι' εύτυχία σε κάθε σας βήμα Τιμή και ύγεια και δόξα και χάρμα Μ' αν τύχη μιά θλίψη και μιά στενα- [χώρια, Μικρά και μεγάλα κορίτσια κι' άγόρια, Γαλάζια και μαύρα ματάκια ένω- [μένα, Μαζί σαν σάς βλέπω να κλαίτε θλιμ- [μένα, Θα τρέμει ή ψυχή μου ως τρέμουν τ' [άστέρια Νά μην σάς χωρίσουν ανθρώπινα χέ- [ρια!

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

ερωτηματικές περιέργες απ' εδώ, μυστηριώδεις απ' εκεί... Ξαναδιαβά- ζεται φωναχτά ή σχετική περικοπή. Γέλια και σχόλια ακολουθούν. Κι' έπειτα... «άντιο!». Ξαναφεύγουμε ή κάθε μιά στ' δρόμο τ' δικό της.

Κι' η ήσυχια, μιὰ ζεστή συμπα- θητική ήσυχια που δέν είναι «μονα- ξιά», μάς τυλίγει και πάλι... Έτσι περνάμε, στις μέρες τις κα- λές μας, η αδελφή μου κι' εγώ.

ΜΑΓΙΑ ΑΡΟΣΟΥ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, υπό EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Ναι, θέλω! Έκαμε η Μπέττυ.
— Ελευθέρα! εξακολούθησε ο κ. Μάρρις. Εφόσον συνεννοήθηκε σχε- τικά μ' αυτό τ' ζήτημα με τή διευ- βύτρια τ' ορφανοτροφείου, δλα ει- ναι εν τάξει κι' εσείς, παρ' ελσθε ο κηδεμών της; κι' ε- μείς οι άλλοι δλοι δέν έχου- με παρ' να αναγνωρίσουμε τήν έκλογή της.
— Σε κάθε άλλη περι- πτώση κι' εγώ δέν θα γύ- ρευα τίποτε καλύτερο, παρ' να αναγνωρίσω τήν έκλογή της μίς Μάκ-Γκούρτ, ειπε ο Ριχάρδος κάνοντας μιὰ επί- σμη χαιρετούρα πρὸς τὸ μέρος τής Μπέττυ. Ἄλλὰ τούτη τή φορά σὰς παρα- κάλω να μὲ συγχωρέσετε: δέν είναι δυνατόν!

μαζί με τή νταντά της στὸ σπίτι σου. Σε δυὸ ὧρες θὰ βρῖσκται εκεί — Πῶς; διαμαρτυρήθηκε ἡ κυρία Βάν-Κούρτ. Τήν ἔστειλες σ' ἕνα σπι- τι ἀσυγγόριστο, δίχως ἐπιπλα! Τί ἰδέα σου ἦρθε, Ριχάρδε;...

«Ἡ Μπέττυ σήκωσε με τὸ ἀριστερὸ χέρι τὴ φούστα της κι' ἔσπρε με τὸ δεξιὸ τα δάχτυλα τής κυρίας...»

— Μὰ τελοςπάντων πὲς μας τὸ λόγο, ρώτησε ἡ μίς Μάργκαρετ, ἐνῶ ἡ Μπέττυ ἔνοιωθε κιάλας τὰ δάκρυα να τής ἀνεβαίνουν στὰ μάτια.
— Ο λόγος είναι αὐτός: Ἐγὼ ο ἴδιος σάν κηδεμών τής Μπέττυ ἐδιάλεξα ἕνα κοριτσάκι, και ἐκτὸς ἀν τὸ παπαγαλάκι θέλει να ἔχη δυὸ μικρὲς ἀδελφές...
— Δέν τή θέλω τή δι- κή σας! φώναξε ἡ Μπέττυ ἔτοιμη να θυμώσει στὰ καλά.
— Ω, ἀμα τήν ἴδης! Εἴ- ναι ἀκριβῶς ἔπως μάς τή ζωγράφιζες προχθές: Μάτια γαλανά, μαλλάκια ξανθά, ροδάκια ἀντί για μάγουλα και κεράσια ἀντί για χεῖλη. Κι' ἀκόμη τὸ καίμενο τὸ κοριτσάκι δέν είναι μιὰ βδο- μάδα που ἔχασε τή μητέρα του. Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα πέθανε ἀπὸ τή λύπη της, βλέποντας τή στερημένη ζωὴ που περνοῦσε τὸ παιδί της.
— Δέν τή θέλω, ἔλεγε και ξανά- λεγε ἡ Μπέττυ. Ἐγὼ θέλω τή δι- κή μου.
— Πολὺ ἀργά, ἔκανε ο Ριχάρδος με τραγικὸ ὄφρος. Τήν ἔστειλα κιάλας

— Μὴν συγχόζεσαι, μαμμά, ἔκανε ἡσυχά ἡ μίς Μάργκαρετ. Δέν τὸ βλέ- πεις πῶς ο Ριχάρδος ἀστειεύεται; Τὸ κατὰλαβα ἀπ' τὰ μάτια του. Και β- στερα δλα αὐτὰ που εἶπε τώρα! Πῶς ἦταν δυνατό να στείλῃ τὸ παιδί σ' ἕνα σπίτι ἀκατάκητο; Οὔτε μιὰ λέξη δέν είναι ἀληθινή ἀπ' ἔσα μάς ειπε.
— Ω, εἶμαι βέβαιη!

— Λοιπὸν δέν είναι ἀλήθεια τὸ κοριτσάκι που διαλέξατε; εἶπε ἡ Μπέττυ σφουγγίζοντας τὰ δάκρυά της. Δέν ἔχετε διαλέξει κανένα;
— Ὁχι, ἔχι, ἔνοια σου, ἡσύχασε, ἔκανε ο Ριχάρδος καθησυχαστικά.
— Γιατί μου τὸ εἶπατε λοιπὸν;
— Για να σὲ πειράξω και να σὲ κάνω να γελάσης. Τί, τὸ πιστεφες στ' ἀλήθεια;
— Ἐρῶ γῶ; Ὅταν μου λει: κανείς ἕνα πράγμα... Ἐ, ξέρετε λοι- πόν; πρόσθεσε. Ἄπὸ τώρα πιά δέν θὰ σὰς πιστεύω οὐ τίποτε, ο,τι κι' ἀν μου πῆτε.
— Και θὰ κάνης πολὺ καλά! συμ- φώνησε ἡ κυρία Βάν-Κούρτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

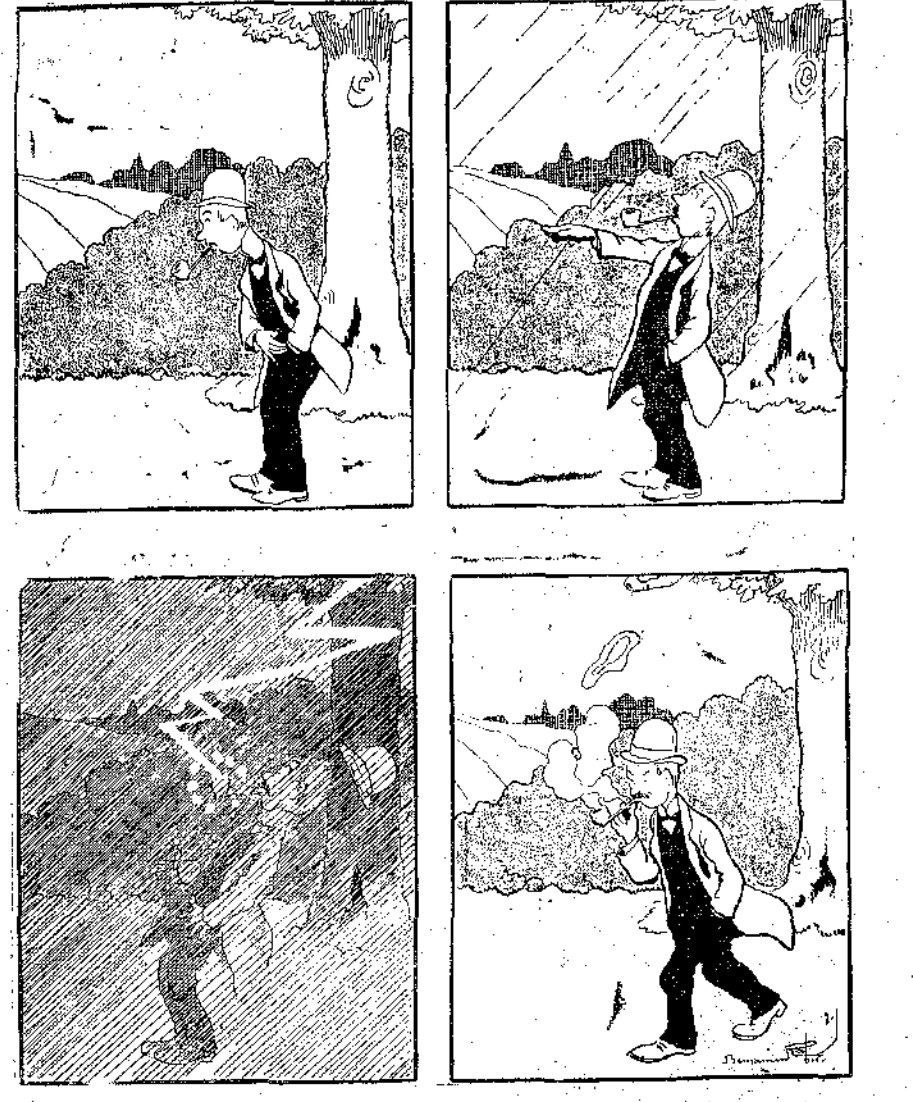
Εἰς ἀναζήτηση γιαιγιάς
Ἡ Μπέττυ δέν θὰ ἡσύχα- ξε, τήν ἄλλη μέρα, ἀν δέν ἔπαιρνε μαζί της τήν κυρία Βάν-Κούρτ για να τής δείξη τὸ κοριτσάκι που εἶχε δια- λέξει. Ἡ μητέρα τής Μάρ- γκαρετ βρήκε λαμπρὴ τήν έκλογή της προστατευμέ- νης και τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, μετὰ τήν ἐπίσκεψη στὸ ορ- φανοτροφείο, νὰρχίσῃ πάλι μαζί με τή Μπέττυ να τρι- γυρίσῃ σ' δλα τὰ μαγαζιά τής Νέας Ἰόρκης για νὰγο- ράσῃ τὰ «προικιά» τής και- νούργιας της ἀδελφούλας.
Τὰ πουκαμισάκια, τὰ μι- σοφοράκια, τὰ φουστανά- κια, μὰ και, οἱ κάλτσες, τὰ καπέλλα και τὰ παπούτσια μπήκαν δλα σὲ κιβώτια και προστέθηκαν στὸν ἀμέτρητο ἀριθμὸ τῶν κιβωτίων που ἦ- ταν ἔτοιμα να σταλοῦν στὸ Γκρήνμπορου. Στὰ πρακτι- κά αὐτὰ πράγματα ἡ μίς Μάργκαρετ πρόσθεσε και με- ρικὰ παιχνιδάκια καθὼς και ἕνα ἀμαξάκι παιδικό. Ὅστε- ρα βρήκαν και μιὰ νταντά για τὸ μικρὸ και τήν συμ- φώνησαν να είναι ἔτοιμη να πάῃ στὸ Γκρήνμπορου μί- λης θὰ εἶχε ἐπιπλωθεῖ και σιγυρισθεῖ τὸ σπίτι.
Δέν ἔμεινε τώρα πιά παρ' ἡ γιαιγιά.
— Παπαγαλάκι, εἶπε μιὰ μέρα ο Ριχάρδος στὴ Μπέττυ, σοῦ ἀνακά- λυφα μιὰ γιαιγιά, μὰ μιὰ γιαιγιά! Τήν καλύτερη γιαιγιά που μπορεῖς να φαν- τασθῆς.
— Ἡ γιαιγιά σας είναι σάν τήν ἀδελφή που μου εἶχατε βρεῖ τήν ἄλ- λη φορά; ἔκανε ἡ Μπέττυ κοροῖ- δευτικά.

— Ὁχι, αὐτὴ τή φορά μιλάω ἀ- λήθεια, λόγο τιμῆς! Βρήκα μιὰ για- γιά ἀπὸ τις πιὸ σεβάσιμες. Μιὰ κυρία ἡλικιωμένη, με ὠραία κάτασπρα μαλ- λιά, με μιὰ φωνὴ γλυκειά σὰ μου- σική, και με γυαλιά! Σ' ἀρῶσει;
— Ναι, ἀν εἶναι και στ' ἀλήθεια εἶσαι ἔπως μου τήν περιγράφεις, εἶπε ἡ Μπέττυ πονηρά.
— Ἴδια κι' ἀπαράλλακτη. Ἄλλως- τε μπορεῖς να τὸ κρίνης και μόνγ, σου σήμερα τὸ ἀπόγευμα, ἀν θέλγς.
— Τί παραμύθια κάθεται και λὲς στὴ Μπέττυ; ρώτησε ἡ Μάργκαρετ που ἔμπαινε ἐκείνη τή στιγμή.
— Δὲ λέω παραμύθια. Μιλάω πολὺ σοβαρά, ειπε ο Ριχάρδος. Χθὲς βρισκόμουν στοὺς Σάνδερσον. Τοὺς μίλησα για τὴ Μπέττυ και τοὺς διηγήθηκα τήν ἱστορία της. Ἐδειξαν μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ὅταν τοὺς εἶπα οτι ζητοῦσε να βρῇ μιὰ «γιαιγιά», και τοὺς ἐξήγησα τί ἔνοιωσε μ' αὐτὴ τήν ὀνομασία, μου εἶπαν οτι ἐγνώρι- ζαν ἕνα πρόσωπο που μπορούσε λαμ- πρὰ νὰναλάβῃ αὐτὸ τὸ ρόλο. Μοῦ εἶπαν τὸ κόσμου τοὺς ἐπαίνους γι' αὐτήν. Εἶναι μιὰ γυναίκα ἀρκετὰ ἡ- λικιωμένη, ὥστε να ἔχη ἄσπρα μαλ- λιά και να φορᾷ γυαλιά, ἔπως τήν ὀνειρεύεται ἡ Μπέττυ, ἀλλὰ ἀρκετὰ νέα ὥστε να μπορῇ να διοικῇ τὸ σπίτι και να ἐπιβάλλεται.
— Ἄν εἶναι τέτοια ἔπως τή λὲς, τότε θὰ εἶναι ἕνα μεγάλο εἶρημα, και ἡ μαμμά κι' εγὼ θὰ εἶμασε πολὺ εὐχαριστημένες να ξέρουμε, οτι ἡ Μπέττυ θὰ ἔχει κοντὰ της ἕναν τόσο καλὸν ἀνθρωπο.
— Ἀφοῦ τὸ βεβαιώνουν οἱ Σάνδερ- σον, θὰ πῆ πῶς εἶσαι εἶναι. Ἐγὼ τήν βάζω κιάλας με τὸ νοῦ μου τί δὲν θὰ ἔχη. Θὰ φορᾷ ἕνα μακρὸ και κλειστὸ φόρεμα τής παλιῆς μόδας και θὰ ἔχει ἕνα ἔξισου ἀρχαῖο χτένι- σμα. Μὰ ἡ Μπέττυ θὰ τ' ἀλλάξῃ δλα αὐτὰ και θὰ τή βάλῃ να φορέσῃ κόκκινα, πράσινα, ο,τι χρῶμα χτυ- πάει περισσότερο. Δέν εἶναι εἶσαι, πα- παγαλάκι.
— Μπορεῖ τὰ χτυπητὰ χρῶματα να μ' ἀρῶσουν για μένα τήν ἴδια, ει- πε ἡ Μπέττυ ζωηρά. Μὰ τὸ ξέρω οτι τὰ χρῶματα αὐτὰ δέν ταιριάζουν σὲ μιὰ γιαιγιά. Ἡ δική μου θὰ φορᾷ ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα τις κα- θημερινῆς και ἕνα σταχτί μεταξωτὸ τις Κυριακῆς.
— Ὅστε στ' ἀλήθεια τὰ χτυπητὰ χρῶματα θέλεις να τὰ κρατήσης για τὸν ἑαυτὸ σου; ειπε; ο Ριχάρδος.
— Μπορεῖ, ἔκανε ἡ Μπέττυ δίχως να πειραχθῇ.
— Δὲ θὰ πάψης ἐπιτέλους να βα- σανίζγς αὐτὸ τὸ καίμενο τὸ κορίτσι;

εἶπε ἡ Μάργκαρετ. Ἡ ἀγάπη της για τὰ χτυπητὰ χρῶματα δέν είναι κανένα κακοῦργημα, φθάνει να ξέρῃ να τὰ διαλέγῃ με γούστο και στήν κατάλληλη περίσταση. Μίλησέ μου ἔμως τώρα για τήν κυρία που σοῦ οὔστησαν: Πῶς τή λὲνε και που θὰ μπορούσαμε να τήν ἴδομε;
— Τὸ ὄνομά της είναι κυρία Κίν- σέυ. Εἶναι χήρα και ζεῖ ὀλομόναχη. Ἦταν ἔμως μιὰ φορά οἰκονόμος σ' ἕνα σπίτι που ἦταν πολλὰ παιδιά και τώρα ζητεῖ μιὰ θέση ἀνάλογη. Ὅσο για να τήν δῆτε, τίποτε εὐκολώ- τερο. Ἡ κυρία Σάνδερσον δίνει αἰδριο ἕνα σοῦ. Σήμερα θὰ σὰς στείλῃ προσκλήσεις για να πάτε ἐοῦ και ἡ μητέρα και ἡ Μπέττυ, κι' ἐκεῖ μπο- ρεῖτε να ἴδῃτε τήν κυρία Κίνσευ και να τής μιλήσετε.

Ἡ Μπέττυ ἐνθουσιάστηκε μ' αὐτὴ τήν πρόταση. Ἐκτὸς τ' ο,τι ἐπρό- κειτο να συναντήσῃ τή γιαιγιά που ὀνειρεύταν νὰποκτήσῃ, θὰ πῆγαγε κιάλας σ' ἕνα ἐπίσημο σοῦ, πράγμα που δέν της εἶχε ξανασυμβεῖ ἄλλη φορά και που τὸ φανταζόταν θαυμά- σιο. Θὰ τής δινόταν κιάλας εὐκαιρία να ντυθῇ ὠραία και να φορέσῃ τὸ ἄσπρο της φόρεμα με τὰ κόκκινα κεντήματα που εἶχε ράψει στὴ Νέα Ἰόρκη. Τούτη τή φορά θὰ τὸ φο- ροῦσε δίχως ἄλλο.
Δέν εἶχε ἰδέα τί ἦταν ἕνα «σοῦ» και τί ἔκαναν σ' αὐτὸ. Πῆγε λοιπὸν να ζητήσῃ ἀπὸ τήν κυρία Βάν-Κούρτ ὀδηγίες πῶς ἔπρεπε να φερθῇ σ' αὐ- τὴ τήν περίσταση.
Ἡ κυρία Βάν Κούρτ της εἶπε οτι δέν εἶχε να κάνῃ τίποτε ἄλλο παρὰ

ΠΟΣ ΑΝΑΨΕ Η ΠΙΠΑ

1. Ἄχ, ἔφασα τὰ σπύρια μου... Τί ἀτυχία! — 2. Πῶς ν' ἀνάψω τώρα τήν πίπα μου; — 3. Ἄ, νά! ἔρχεται θύελλα... — 4. Μοῦ ἀνάψε τήν πίπα! Ὅταν θὰ τὸ διηγοῦμαι αὐτὸ, κανένας δὲ θὰ τὸ πιστεύῃ...

Ροηταίαν (ὡς ἔδθη λοιπόν ὁ θεός σου νά μου τῆ πῆ' ἐνέκρινε ψευδώνυμο τῆς νέας μου φίλης' εὐχαριστῶ γιά τήν ἐξουσία τοῦ Σολλόγου καί περιμένω) **Ὀριανταίαν** (ναί, γιά ὅνα ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμο πού λέε' ξαναστειλε καί τὸ φύλλο) **Γεναδιέρον** (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τῆ σειρά του καί θὰ σοῦ πῶ' δὲν ξέρω καλά, ἀλλὰ νομίζω ὅτι Σόλλογος ἀνηλικίων δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀνεγνωρισμένο σαρματίο" τί σοῦ εἶπε ὁ πατέρας σου; νὰ μὲ ἐφίλων;) **Θάλην Βλαστοδὸν** (ποιητικώτατο τὸ γράμμα σου γιά τήν "Ἀνοικη" πολὺ καλὴ ἡ Συλλογὴ σου γιά πρώτη φορά' εἶλες σχεδὸν τίς Πνευμ. Ἀσκήσει πὸς δημοσιεύω, τίς διορθῶνω, ὄστε μὴν κρίνῃς ἀπὸ αὐτό) **Ρωμαντινὴν Ζωὴν** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινε' μετὰ χαρᾶς) **Θέλιαν** (ναί, ἐσημείωσα καί τὸ ὄχιδο ξεσπάθωμα σου καί σ' εὐχαριστῶ πολὺ' εἶσαι πολὺ καλὴ πὸς θὰ φροντίσῃς ἀκόμα κι' ἔταν ἔλθῃς ἐδῶ) **Κέρινην Κοῦμλαν** (σὰς περιμένω μὲ χαρὰ) **Φωτεινὸν Σιοτάδε** (παραστικῶ!) **Δικηγορίαν, Χαραυγὴν τ' Ἀσπίλη, Αεναπενταετῆ Ὀνειροπόλον, Ἀστὸν τῆς Κερκύρας** κτλ. κτλ.
Εἰς ὄσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Μαΐου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 26οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀόσων. Αἱ λύσεις τῶν φυλλάδιου τούτου τίναί δε σταί μέρι τῆς 13 Ἰουλίου.

276. Δεξιόγραφος

Ἐπίσημο καί μεγαλοκεπεές
 Γάμος, κηδεία, λιτανεία πῆς
 Μ' ἑλληνικὸ νησάκι ἐνώνετα
 Καί δυνατὸς Ρωμαίος δηλώνεται.
 Πανός

277. Συλλαβογράφος

Γράμμα, μόριο, πλαγιητής
 Κι' ἄλλο ἓνα γράμμα, κοίτα!
 Ξεσηκῶνον τὸς ἐργάτες
 Νὰ μὴν κάνουνε δουλειά'
 Μ' ἀπὸ τί νομίζεις, λῦτα;
 Ἄραγε ἀπὸ τριπελιά; ..
 Δεκαεπταετῆς Ὀνειροπέλος

278. Στοιχειοτονόγραφος

Τῆς θάλασσης τὸ κύμα στεφανῶνει,
 Ὁ λύτης μ' ἓνα γράμμα τὸ ἐνώνει,
 Τὸν τόνο του τὸν πᾶσι πῶ ψηλά
 Καί, νὰ μὴν πέθῃ μέσα, τὸ κηδᾶ.
 Λευκάτας

279. Μεταγραμματισμός

Κοίταξ μὴ μὲ περιόξῃς —
 Μὲ τί χάριη κοληρικῶ!
 Ἄλλὰ γράμμ' ἂν μοῦ ἀλλάξῃς,
 Ὀλοστρόγγυλος θὰ βγᾶ.
 Βραγλιάννα

280. Δικτυωτὸν

* * * * * = Ἀρχαία πόλις
 * * * * *
 * * * * * = Νῆσος τοῦ Ἴονίου
 * * * * *
 * * * * * = Ὀμηρικὴ βασιλόπαις
 * * * * *
 * * * * * = Ὁροσειρά.
 Καί καθέτως τὰ ἴδια.
 Κυρά Φροσύνη

281. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Μυθολογικὸν τέρας
 2 4 3 2 6 = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας
 3 2 3 9 0 = Ἀρχαίος βασιλεὺς
 4 1 9 0 = Μέρος τοῦ σώματος.
 5 6 4 0 = Πηγὸν
 6 7 8 6 = Ἄνεμος
 7 1 3 9 0 = Ψάλλεται
 8 4 0 0 2 6 = Μεγάλῃ χώρᾳ
 9 3 6 8 = Καθ' ὄπνον
 0 6 7 8 6 = Ἐρπετὸν
 Πεταλοῦδίτος

282. Ἐπιγραφή ἐκ Αιολίης Ἀκρο-σχείδος.
 * * * * *
 * * * * * Τὰ δύο πρώτα γράμματα ἐιά-
 * * * * * στης τῶν κάτωθι ζητούμένων λέ-
 * * * * * ξων, τίθεμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν
 * * * * * ἀσπερισκῶν, ἀποτελοῦν Ἐπιγρα-
 * * * * * φήν, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνά-
 * * * * * γνώσις: 1, θαλασπινόν' 2, Σχολι-
 * * * * * κὸν ἐπιπλόν' 3, Ἀδικοκράτωρ Ρωμαίος
 * * * * * ἡ ἄγιος' 4, Ἀρχαία βασίλισσα' 5, Μή-
 * * * * * τηρ ἡρώος ἡμιθέου' 6, Μετεωρολογικόν.
 Μέντιευρ

283. Φωνηεντόλιπον

τ - κλς - ννμ - κλλνν
 Ἠχὸ τοῦ Μαινάλου

284. Γαῖφος

η - ε - ε - ε - κ
 1/2 1/2 1/2
 Τ
 Σεληνιώτικος Ὀρξίον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9

101. Ἀλήθεια (ἔλλη. θεία). — 102. Χίος Ἴος. — 103. Ἰερὸν Ἰέρων. — 104. Ἡ πλάτη, τὸ πλάτος.

105. ΗΡΑ ΣΤΟΦΑΝΗΣ
 ΕΚΑΒΗ (φαφανίς, ἰ-
 ΠΡΟΚΡΙΣ στιοφόρον,
 ΥΠΟΚΛΙΣΙΞ στατήρ, τῆ.
 ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΞ φρος, ὄροφή,
 ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΞ φανός, νηράς, Ἡρα). — 107-109. 1. Πίτις (ποταμός) τις (τίμος) τι (τιμή) ρι (σάμη) ρξ (ρῶξ). 2. γος (ἀργός) γλς (γέλως) γλν (Γέλων) λν (λεὼν) λμν (λεμῶν). 3. λς (αἰλὸς) κλς (καλὸς) κς (δ-κίς) κρ (Κῶρ) κθρ (κωθῶρα). — 110. Πᾶν Π Α μέτρον ἄριστον. Ἡ ἀνάγνωσις Μ Ν κατα στίχον ἐκ τῶν ἀνω βου Ε Τ στροφῶδον. (Παρθάτις, ΜΝη Ο Ρ μούσην, Ἔτος, Ὀράτιος, ΝΑ Ν Α σιᾶ, Ἰφλανδία, ΣΤουτγάρδη, Ι Ρ ΝΟρβηγία). — 111. Καί παρὰ μν-Σ Τ σι χάρις ἐστί. — 112. Τὰ ἐν οἴκῳ Ν Ο μὴ ἐν δήμῳ (Τὰ ἐν κί, ὄμοι, ἐν δι μο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—296]
 Πρωτοπαίνοντας στὸ μυριστολάτισο σαλόνι τῆς διαπλάσεως χαίρετὸ ὄ-λους-ες καί ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικῆ. Γρά-φεται: Δνίδα Ἀκριθῆ Κ. Σούστα, Πραξι-τέλους 85, Πειραιᾶ, δια:
 Ἀῦρα τοῦ Ζεφύρου

[ΑΓ'—297]
 Σ φίλξ, μὴ μὲ φοβερίζεις ἄδικος ὁ κῶ-πος σου' δὲν εἶμαι αὐτὸς πὸς νομίζεις. Πάντως σ' εὐχαριστῶ γιά τὰς εὐχὰς σου.
 Ναπολέον

[ΑΓ'—298]
 Ε εὐχαριστῶ θερμὰ ὄσους θέλησαν νὰ μὲ εὐχρηθῶν γιά τὸν ἐρχομὸ μου στὴν Ἑλ-λάδα. Λόγοι ἀνώτεροι μ' ἀναγκάζουν νὰ σταματήσω ἀλληλογραφία.
 Μακεδονικὸν Ἐντελβαίς, εὐχαριστῶ.
 Τελευταίον σου γράμμα δὲν ἔλαβα' ἴσως τὸ πᾶρω στὴ Σπάρτη.
 Ἀτθίς, θέλω νὰ δικαιολογήσω τὴ σιω-πή μου: μὰ πῶς;
 Ἀγριολούουδο

[ΑΓ'—299]
 Π ονεμένο Χαμόγελο, εὐχαριστῶ. Ποῶ ἡ Δίσις σας γιά νὰ στείλω δική μου;
 Μπόσμ.

[ΑΓ'—300]
 Ζ ἂν Μορὰ, μὲ θυμῶσαι; Φρατλιχ μου,
 Ζ τί κάνεις;
 Ὀριέττα

[ΑΓ'—301]
 «ΣΙΑΔΕΡΝΙΟ ΧΕΡΙ»
 Ἔδρα ἐν Λευκωσίᾳ (Κύπρον)

Π ρόεδρος: Πεταχὴ Παταλοῦδίτσα
 Ἀντιπρόεδρος: Μυστικὸς Ἀστυνό-μος. Γραμματεὺς: Πληγωμέντος Ἀετός. Ταμίας: Ἰδεώδης Ἰσπαῆτης. Μέλη: Ὀλιμμένη Φυχή Ἀντιπρόσωπος Λουδί-νου: Ἐξυπνο Κυπριοποιάκι.
 Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπρόσωποι. Ζητή-σατε καταστατικόν. Δ/σις (ΑΓ'—97).

Α' Διαγωνισμός
 Ποῖον ὄνομα θὰ εἶθετε στὸ σῦλλογο καί γιατί; Συμμετοχὴ τρίπρακτος. Πρόθε-σμα τρίμηνος. Βραβεῖα 10! Περιμένοντες ἀπὸ ἑλοῦς-ες. Δ/σις (ΑΓ'—97).

[ΑΓ'—302]
 Δ ιαπλαστοπόδας, περιμένω ἀνυπομένους γράμμα σας στὴν (ΑΓ'—190).
 Μαντῶ Μανρογένους

[ΑΓ'—303]
 Σ ούξῃ, συγγνώμη! θύρωσις πολὺ; με-τανόησα ὄμως' μὲ συγχωρεῖς;
 Μουζοῦνι

[ΑΓ'—304]
 Λ εοντιδέα, δὲν εἶμαι Ὑπερφυσικὸς Μπεμπές. Ἐοῦ εἶσαι Ἄλ. Μελστ.
 Σαυθρός Α.

[ΑΓ'—305]
 Α ποτελέσματα διαγωνισμοῦ μᾶς. Βρα-βεδοῦμε: Ναυτοπούλα, Πανσι. Λοι-ποῦς εὐχαριστοῦμε.
 Παπαροῦνα, Ὀριανταία

Πῶς θὰ περάσετε πῶς εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
 Εἶναι ἀπλούστιατο. Θὰ προμηθευθῆτε ὄσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καί θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχῆ, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε, — γιά νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κε' ἓνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορηματικά του καί μὲ τὰ τόσα ἄλλα πὸς περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα τὸν Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932, πὸς ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καί 25 μυθιστορηματικά οἱ τέσσερις μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-λευθῆτε τον καί κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε **Τὸ Πῖο Εὐχάριστο Καλοκαίρι**